

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **N. T. K.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem t. č. PoS H., N. K. 5, H.-D. S., zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2013 č.j. OAM-286/ZA-ZA04-2012, **o udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10.6.2013 č.j. OAM-286/ZA-ZA04-2012, které žalobce napadl žalobou ze dne 3.7.2013, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán na základě provedeného

správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Pod bodem 1. žaloby uvedl, že v řízení uvedl zcela konkrétní skutečnosti, proč se obává trestního stíhání popřípadě i odsouzení za trestný čin, pro který již byl odsouzen v České republice. Zejména uvedl, že byl na ZÚ Vietnamu v Praze vyslechnut ke svému odsouzení v České republice, kdy byl informován o tom, že občany Vietnamu, kteří v zahraničí obchodovali s drogami, čeká zvláštní zacházení. Jeho manželka podala ve Vietnamu žádost o rozvod, kdy soud po ní požadoval žalobcův odsuzující rozsudek z ČR. Když ho nepředložila, tak se soud odmítl žádostí o rozvod zabývat. Uvedl další podrobné a konkrétní skutečnosti, na základě kterých má obavu, že bude ve Vietnamu znovu postižen v důsledku jednání, za které by v ČR odsouzen a vykonal trest odnětí svobody. Namítal, že na tato konkrétní tvrzení žalobce žalovaný reagoval zcela všeobecným tvrzením, že ve Vietnamu je v praxi uplatňována zásada ne bis in idem, i když není zapracována přímo ve vietnamském trestním zákoně. Dále reagoval argumentem, že dle dostupných informací údajně není znám případ, který by dodržování této zásady vyvracel. Dovožoval, že jeho konkrétní skutková tvrzení, kterými odůvodňuje svoji žádost o mezinárodní ochranu, nemohou být žalobcem odmítnuta s argumentací, že údajně není znám případ, který by žalobcova tvrzení potvrzoval. Taková argumentace nemá oporu v dokazování a jedná se o pouhou domněnku žalovaného.

Pod bodem 2. žaloby uvedl, že dne 20.06.2013 odeslal žalovanému návrh na doplnění dokazování odůvodnění tím, že se doslechlo nedávné návštěvě zástupců policie a dalších orgánů činných v trestním řízení Vietnamské socialistické republiky na území České republiky, jejíž účelem bylo sjednocení postupů týkajících se vydávání státních příslušníků Vietnamské socialistické republiky odsouzených na území České republiky pro drogové delikty za účelem duplicitního potrestání na území Vietnamské socialistické republiky a dále dohod o informování vietnamských orgánů činných v trestním řízení o všech trestních řízeních vedených proti státním příslušníkům Vietnamské socialistické republiky pro spáchání drogových deliktů. Tyto informace má žalobce i jeho právní zástupce potvrzeny z více zdrojů vietnamské komunity v České republice. Vytýkal, že žalovaný na tento důkazní návrh nijak nereagoval, ačkoli jej obdržel ještě před tím, než žalobci doručil napadené rozhodnutí. Uvedl, že zástupce žalovaného je si vědom skutečnosti, že napadené rozhodnutí bylo napsáno dne 10.06.2013. Nicméně žalobci bylo předáno, tedy vydáno, až dne 27.06.2013. Dovožoval, že na důkazní návrhy učiněné žalobcem před vydáním napadeného rozhodnutí byl tedy žalovaný povinen reagovat a byl povinen se s nimi vypořádat.

Pod bodem 3. žaloby uvedl, že žalovaný se s rodinnými vazbami žalobce existujícímu v České republice vypořádal povrchním způsobem. Uvádí, že se ztotožňuje s názorem trestního soudu na kvalitu rodinného života žalobce ve vztahu k synovi D.B., že nemá důvod přijmout odlišný závěr. Namítal, že žalovaný opomíjí, že rozsudek trestního soudu je v tomto směru v odůvodnění velmi

stručný a navíc pochází z roku 2006. Zdůraznil, že správní orgán – žalovaný - je povinen rozhodovat na základě skutkového stavu existujícího v době jeho vlastního rozhodování a nikoli na základě stavu, jak jej posoudil soud před 7 lety. Vytýkal, že správní orgán nijak neodůvodňuje, proč zrovna v konkrétním případě žalobce považuje za dostatečný styk se synem D. pomocí Skype nebo Facebooku. Namítal, že zásah do rodinného života mezi otcem a nezletilým synem nemůže žalovaný odbýt takovou povrchní úvahou.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 18.7.2013 žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky.

Žalovaný uvedl, že se řádně případem žalobce zabýval, posoudil jeho případ individuálně, vyšel ze všech předložených podkladů a všech výpovědí žalobce, které měl k dispozici v době vydání rozhodnutí. Porovnal je s dostatečným množstvím aktuálních informačních pramenů, které popisují jak obecnou situaci v zemi původu, tak konkrétní situaci v zemi dotýčeného v návaznosti na jeho případ. Žalovaný správní orgán má tak za to, že stav věci byl v řízení zjištěn dostatečně a řádně. Ze všech, dle názoru žalovaného, dostatečných podkladů, je zřejmé, že závěry, které učinil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jsou správné a rozhodnutí správního orgánu vychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobci udělit mezinárodní ochranu ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14 zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný odkázal plně na obsáhlé závěry vydaného rozhodnutí, které byly dostatečně a srozumitelně odůvodněny a vyplývají z nich, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí a jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Žalovaný též uvedl, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení. Navrhoval zamítnutí žaloby.

V průběhu ústního jednání dne 15.10.2013 žalobce upřesnil, že po příjezdu do ČR navázal vztah s A. B., se kterou uzavřel v Chebu sňatek. Z tohoto vztahu pochází syn D. B. Manželství bylo rozvedeno v r. 1999 Okresním soudem v Chebu a syn byl svěřen do výchovy matky. Výživné, které bylo stanoveno ve výši 1.000,- Kč měsíčně, platí řádně. Poté navázal další vztah s občankou Vietnamské socialistické republiky D.T. H. T., se kterou žili v Chebu. Manželka odcestovala i s dcerou do Vietnamu a tam podala žádost o rozvod. Soud ve Vietnamu žádal, aby mu byl doručen rozsudek, kterým byl odsouzen v ČR k trestu odnětí svobody. Rozsudek neposlal. Rozvodový soud čeká na to, až dostane zprávu o tom, že byl propuštěn z výkonu trestu. Od doby, kdy manželka odcestovala, se stýká pouze se synem, a to nepravdělně, jednou až dvakrát za měsíc.

Právní zástupce žalobce upozornil na to, že žalobce trest v plné výši nevykonával, takže možnost nuceného výkonu zbytku odnětí svobody v podmínkách, které jsou nesrovnatelné s našimi podmínkami ve věznici, existuje. Takový nucený výkon trestu ve Vietnamu by byl neslučitelný s podmínkami v českých věznicích. Žalobci byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou – doživotí. Tento trest je pro žalobce nezvratitelný a dle jeho názoru krutý, nepřiměřený a neústavní.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2013 č.j. OAM-286/ZA-ZA04-2012, a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že připojený správní spis obsahuje:

1) Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany sepsanou odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Zastávka u Brna dne 1.10.2012 a žádost z téhož dne psanou vlastní rukou žalobce, ve kterých žalobce uvedl, že vycestoval z Vietnamu do Ruska z důvodu studia. Vlast opustil, neboť chtěl studovat v Rusku obor chemické oleje ve městě Baku. Protože tam poté proběhla vnitřní válka, studium bylo přestěhováno do Moskvy. Odtud vycestoval do Německa. V Německu pobýval dva roky. Žádal zde o azyl. Poté odjel do ČR. O azyl žádá proto, že v ČR má ženu a syna a chce s nimi zůstat. Dalším důvodem je to, že byl v ČR trestán za distribuci drog a pobýval několik roků ve vězení a za tento trestný čin by mohl být trestán po návratu do Vietnamu smrtí. Když byl na ambasádě kvůli novému CP, hodně se jej ptali na to, co v ČR dělá i na jeho trestní stíhání. Na území ČR pobývá jeho syn D. B., nar. X, P. M. D., dcera nar. X a manželka D.T. H. T., nar. X. V ČR pracoval jako podnikatel.

2) Protokol o pohovoru k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 18.10.2012, sepsaný odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Zastávka. Žalobce uvedl, že z Vietnamu vycestoval letecky v roce 1993. Odletěl z Hanoje do Moskvy za účelem studia v Rusku. V Rusku byl do roku 1994, kdy vycestoval do Německa různými dopravními prostředky, i pěšky. Rusko opustil, neboť se bál války, stěhovala se škola, nebyla to pro něj stabilní situace. V Německu strávil asi 2 roky. Požádal o azyl, řízení nebylo ukončeno. Na konci roku 1996 vycestoval z Německa do ČR různými dopravními prostředky. Věděl, že v ČR je klidnější prostředí, dá se zde podnikat. Finance mu poskytli rodiče a sourozenci. V roce 1997 se oženil s Češkou a pak dostal trvalý pobyt v ČR. Povolení k pobytu měl do roku 2006. V té době byl ve vězení. V dubnu 2004 byl zadržen za obchodování s drogami a byl odsouzen k 11 letům odnětí svobody. V květnu 2012 byl propuštěn na svobodu. Dostal trest vyhoštění na dobu neurčitou. Po propuštění neměl žádný doklad, ani cestovní pas. Požádal na ambasádě o vydání nového

cestovního pasu. Na ambasádě se ptali na okolnosti jeho trestního stíhání a odsouzení. Řekli mu, že lidi trestané v zahraničí za obchod s drogami ve Vietnamu nechtějí. Bylo mu sděleno, že ve Vietnamu by za obchodování s drogami mohl dostat trest doživotního vězení nebo trest smrti. Rozsudek o svém odsouzení na ambasádě neukázal. Pas mu vydali, ptali se, na které letiště by přiletěl. Báł se, že by na něj na letišti už čekali, udělali s ním výslech, možná by jej zadrželi a uvěznili a dostal by trest. Báł se a proto nevycestoval. Ve Vietnamu před odjezdem neměl žádné potíže se státními orgány. Neměl ani problémy s vycestováním z vlasti v r. 1993. Dalším důvodem, proč neodjel, je skutečnost, že v ČR má dítě D. B., jehož matkou je Češka A. B., se kterou žil od roku 1997 do roku 1999. Syn žije s matkou. Na území ČR žijí ještě jeho manželka a dcera, občanky Vietnamu, které zde mají povolení k trvalému pobytu. Sňatek uzavírali na vietnamské ambasádě v Praze. Manželka s dcerou odjely asi v říjnu 2011 na dovolenou do Vietnamu, nevrátily se. Poté co byl propuštěn z výkonu trestu, neměl práci. Pomáhají mu kamarádi. Kvůli jeho odsouzení manželka ani dcera ve Vietnamu žádné potíže nemají. Manželka podala ve Vietnamu žádost o rozvod. V případě návratu do vlasti se obává, že by jeho případ byl znovu projednán a bude z novu souzen ve Vietnamu, kde by mohl dostat další trest.

3) Rodný list vystavený 13.2.2002 Městským úřadem v Chebu, z něhož vyplývá, že D. B. se narodil X z matky A. B. Jeho narození je zapsáno v knize narození Matričního úřadu Cheb ve svazku X, ročník X na str. X, pod poř. číslem X. Jako otec je uveden N. T. K., nar. X.

4) Rodný list vystavený 13.2.2002 Městským úřadem v Chebu (není opatřen kulatým razítkem úřadu) z něhož vyplývá, že P. M. K.N. se narodil X z matky D.T. H. T. Narození je zapsáno v knize narození Matričního úřadu Cheb ve svazku X, ročník X na str. X, pod poř. číslem X. Jako otec je uveden N. T. K., nar.X.

5) Zprávu Městského úřadu Luby o provedeném šetření v domácnosti nezletilého D. B., na adrese L., T. 744. Ve zprávě je uvedeno, že „společnou domácnost s ním tvoří matka A. L. a dva nezletilí sourozenci. Dle sdělení matky otec jmenovaného N.T. K. navštěvuje rodinu jednou týdně a pravidelně jí finančně přispívá. Se synem má dobrý vztah“.

6) Žádost o doplnění dokazování ze dne 20.6.2013, která byla adresována žalobcem MV ČR, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení mezinárodní ochrany, Pracoviště Havířov. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce žádal o doplnění dokazování o zprávu Ministerstva spravedlnosti ČR a zprávu Ministerstva vnitra ČR, ve kterých tyto ústřední orgány identifikují a popíší pravdivost tvrzení, o tom, že došlo k uzavření dohod a sjednocení postupů týkajících se vydávání státních příslušníků Vietnamské socialistické republiky odsouzených na území České republiky pro drogové delikty za účelem duplicitního potrestání na území Vietnamské socialistické republiky a dále dohod o informování Vietnamských orgánů činných v trestním řízení o všech trestních řízeních vedených proti státním příslušníkům Vietnamské socialistické republiky pro spáchání drogových deliktů.

7) Rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2013 č.j. OAM-286/ZA-ZA04-2012, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení. Žalovaný se podrobně vyjádřil k průběhu řízení před správním orgánem. Citoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Žádost žalobce posuzoval na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žadatel v průběhu řízení potvrdil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, neuvedl, že by se v průběhu svého života zúčastnil ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru či se jinak politicky angažoval. Správní orgán konstatoval, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práva svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl proto neudělil.

Správní orgán uvedl, že po provedeném správním řízení nedospěl k závěru, že by jmenovaný mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalovaný konstatoval, že jmenovaný uvedl, že se svou vlast rozhodl opustit v roce 1993, odjel studovat do Ruska. Žádný jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. V ČR pak pobývá od roku 1996. Nejdříve na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, později po sňatku s občankou ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Tento druh pobytu mu byl ukončen v roce 2005, v době, kdy již vykonával trest odnětí svobody z důvodu distribuce drog. Azylově relevantní není ani obava jmenovaného z návratu do vlasti z důvodu možného uvěznění kvůli jeho zdejšímu trestnímu stíhání. Důvod této obavy nemá žádnou spojitost s důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenovanými v § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán při posuzování tohoto důvodu poukázal na to, že žadatel původně přicestoval do ČR již v roce 1996. Správní řízení ve věci mezinárodní ochrany zahájil až po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a poté, co měl na základě rozhodnutí o vyhoštění území ČR opustit. Důvodem žádosti jmenovaného se tak jeví legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, snaha oddálit cestování či realizaci vyhoštění. Správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR v Brně č.j.: 5 Azs 37/2003, ze dne 22.1.2004, a rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně, č.j. 7 Azs 187/2004, ze dne 24. 2. 2005. Správní orgán konstatoval, že v případě jmenovaného neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl neudělil.

Správní orgán konstatoval, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl proto neudělil.

Dále správní orgán uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žadatel sám se v průběhu správního řízení tohoto specifického typu azylu nedomáhal a nehovořil ani o konkrétních skutečnostech, který by měl vzít správní orgán v této souvislosti v potaz. Žadatel sám sdělil, že je zcela zdrav.

Správní orgán konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a proto azyl neudělil. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatele ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vyšel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 123004/2012-LPTP ze dne 5. prosince 2012, informace Mezinárodní organizace pro migraci, říjen 2012, a Infobanky CTK "Země světa, Vietnam". Správní orgán dále uvedl, že v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, byla dne 16.5.2013 žadateli dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žadatel této možnosti využil, s obsahem samotných podkladů pro vydání rozhodnutí se však seznámit odmítl, není to dle jeho vyjádření třeba. Jeho právní zástupce se v případě zájmu s podklady pro vydání rozhodnutí seznámí později.

K tvrzení žadatele, že v případě návratu do vlasti by mu mohlo hrozit trestní stíhání z důvodu trestné činnosti - distribuce drog, kterou vykonával na území ČR a z důvodů, pro které byl zde odsouzen k trestu odnětí svobody (v případě odsouzení mu pak může hrozit i trest smrti) žalovaný uvedl, že jde ze strany žadatele o čistou spekulaci. Pokud jde o samotnou možnost uložení trestu smrti z důvodu distribuce drog, Informace MZV ČR, č.j. 123004/2012-LPTP ze dne 5.12.2012 uvádí, že za výrobu a distribuci drog může být skutečně v určitých případech uložen ve Vietnamu až trest smrti. Dle dostupných informací však neexistuje právní důvod k opětovnému trestnímu stíhání osoby, která spáchala trestný zločin v zahraničí, byla za něj v zahraničí odsouzena a vykonala tam i stanovený trest odnětí svobody. Ve Vietnamu je také v praxi uplatňována zásada "ne bis in idem", i když tato není přímo zapracována ve vietnamském trestním zákoně. Může vyplývat z bilaterálních či mezinárodních dohod, na které vietnamský trestní zákon obecně poukazuje. Dle

dostupných informací údajně není znám případ, který by dodržování této zásady vyvracel. Správní orgán tak nenalezl žádné relevantní skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo výkonáním trestu smrti.

Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Uvedl, že znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu "nelidské nebo ponižující zacházení či trest", vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva, z jehož judikatury mimo jiné vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za "ponižující" a aplikovat na něj článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jejích aspektů, nelze rozhodně obecně vyvozovat, že všichni obyvatelé této země jsou státními orgány země pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů z oblasti uprchlictví. Dle správního orgánu lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žadatel neuvedl, že by se v době svého pobytu ve Vietnamu stal terčem cíleného zájmu státních orgánů, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat. Správní orgán konstatoval, že lze opodstatněně předpokládat, že žadateli v případě návratu do Vietnamu by z jím tvrzených příčin nemohlo ze strany vietnamských státních orgánů nic adresného hrozit. Žadatelovo tvrzení o možnosti jeho uvěznění, zahájení trestního stíhání, z důvodu jeho trestné činnosti v ČR, nepovažoval za reálné. Uvedl, že na území Vietnamu se žadatel žádné trestné činnosti dle svých vyjádření nedopustil. Jak dále uvádí Informace MZV ČR, č.j. 123004/2012-LPTP ze dne 5.12.2012, nejsou žádné informace o tom, že by vietnamské státní orgány postihovaly své občany za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí. Postih mohou očekávat jen tzv. politicky aktivní osoby. Takovou osobou dle správního orgánu žadatel rozhodně není. V průběhu správního řízení neuvedl žádnou hodnověrnou skutečnost, která by v současné době uvedené aktivity naznačovala. Správní orgán tak dospěl k závěru, že z důvodů žadatelem uvedených, mu ve smyslu tzv. vážné újmy, která je relevantní pro udělení doplňkové ochrany, nemůže žádná hrozba vzniknout.

Správní orgán posuzoval také otázku, zda žadateli v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Uvedl, že z informačních zdrojů, jakož i zpravodajství ČTK, je mu známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Na základě skutečností sdělených žadatelem správní orgán neshledal, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

K tvrzení žalobce, že v ČR se nachází jeho syn - občan ČR, správní orgán uvedl, že z výpovědí žadatele o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že se svým synem nikdy trvale nesdílel společnou domácnost. Se synovou matkou se rozvedl po synově narození (r. X), následně uzavřel sňatek s vietnamskou občankou, v roce 2002 se jim narodila dcera. S manželkou a dcerou žadatel sdílel společnou domácnost až do svého uvěznění v roce 2005. Z výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn v květnu 2012. K otázce existence rodinného života správní orgán odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 29.6.2011, č.j. 6 Azs 11/2011-68, rozsudek č.j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28.11.2008. Správní orgán objasnil, že žadateli o udělení mezinárodní ochrany byl vyjma trestu odnětí svobody z důvodu distribuce drog uložen i trest vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou, přičemž příslušný soud při svém rozhodování o této otázce neshledal, že by v případě vycestování jmenovaného mohlo dojít k porušení jeho práva na soukromý a rodinný život. Správní orgán uvedl, že v této věci nemá důvod přijmout odlišný závěr. Žadatel je ženatý, jeho manželka a dcera jsou občankami Vietnamu. V současné době se mají obě nacházet ve své vlasti. Pokud žadatel uvedl, že jeho manželka požádala o rozvod, ten dosud ale nebyl realizován. Správní orgán konstatoval, že jmenovaný svůj rodinný a soukromý život může realizovat ve vztahu ke své současné rodině na území své vlasti. Dle sociálního šetření Městského úřadu Luby ze dne 8.11.2012, žadatelův syn D. B. sdílí společnou domácnost se svou matkou a dalšími dvěma nezletilými sourozenci, jejichž otcem již jmenovaný není. Synova matka A L., při šetření uvedla, že do budoucna plánují společnou domácnost se jmenovaným žadatelem. Správnímu orgánu je však z jeho úřední činnosti známo (viz evidenční karta žadatele), že jmenovaný je po dobu řízení hlášen k pobytu v Pobytovém středisku v Havířově. Pravidelně ale využívá možnosti opouštět toto středisko a pobývá na adrese P. 91, B. n.J. K otázce upravení styku mezi dítětem a rodičem, se kterým nesdílí společnou domácnost, dále správní orgán uvedl, že již i Nejvyšší soud rozhodl, že režim schůzek mezi dítětem a takovým rodičem může být upraven tak, že budou probíhat pomocí moderních komunikačních prostředků, třeba přes Skype nebo Facebook.

Žalovaný konstatoval, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a) a § 14b) zákona o azylu, a doplňkovou ochranu mu neudělil.

Na podporu svého rozhodnutí citoval správní orgán i části odůvodnění rozsudků Nejvyššího správního soudu ČR v Brně č.j.: 5 Azs 37/2003, ze dne 22. 1. 2004 a č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005.

Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu "nelidské nebo ponižující zacházení či trest", vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Z jeho judikatury mimo jiné vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za "ponižující" a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.

8) Informaci MZV č.j. 123004/2012-LPTP ze dne 5.12.2012, ze které soud zjistil, že Vietnamský trestní zákon možnost posouzení trestní odpovědnosti vietnamských občanů za spáchání trestného činu v zahraničí nevylučuje. Jedná se však o případy, kdy vietnamská strana požádá o vydání osoby k posouzení trestní odpovědnosti před výkonem trestu nebo přímo k výkonu trestu. Dle dostupných informací jinak neexistuje právní důvod k opětovnému trestnímu stíhání osoby, která spáchala trestný čin v zahraničí, byla za něj v zahraničí odsouzena a vykonala tam i stanovený trest odnětí svobody. Zásada „ne bis in idem“ je v praxi ve Vietnamu uplatňována, i když není přímo zapracovaná ve vietnamském trestním zákoně. Může nicméně vyplývat z bilaterálních či mezinárodních dohod, na které trestní zákon obecně poukazuje. Dle dostupných informací údajně není znám případ, který by dodržování této zásady vyvracel. Podle míry závažnosti mohou být za trestné činy spojené s pěstováním, výrobou, skladováním, obchodováním či užíváním narkotik uděleny tresty odnětí svobody od několika měsíců až po doživotí či trest smrti. Míra závažnosti se rozlišuje podle množství narkotik, recidivy a podle toho, zda jde o trestný čin v rámci organizovaného zločinu.

9) Informaci Mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012, týkající se Vietnamu, dle které všichni občané socialistické republiky Vietnam mají právo a povinnost přihlásit se k trvalému bydlišti v souladu s příslušnými zákony.

Jakkoliv je Vietnam stále chudou zemí s nízkými příjmy na hlavu a s poměrně nedávnou válečnou zkušeností, daří se zde dosahovat značných úspěchů v budování infrastruktury, kde zřejmě nejviditelnější výsledky jsou u dálnic, železnic, ve vodní a letecké dopravě. Podle ministerstva pošt a telekomunikací má Vietnam v současnosti 120 milionů uživatelů mobilních telefonů. Při repatriaci je nutné předložit řadu dokumentů obsahujících formulář žádosti, který musí být řádně, přesně a pravdivě vyplněn, kopie cestovního pasu nebo jiného dokladu, který má platnost cestovního pasu, tři aktuální fotografie a osoby, které žádají o repatriaci a mají ručitele mezi příbuznými, doloží dopis od ručitele, doklady potvrzující příbuzenský vztah mezi ručitelem a žadatelem a doklady potvrzující, že žadatel je schopen se sám o sebe po návratu postarat. Vietnamci žijící v zahraničí musí

požádat o repatriační doložku, která jim poslouží jako cestovní pas a vízum ke vstupu na území Vietnamu. Navrátilci bez rodiny mají ve Vietnamu k dispozici celou řadu možností ubytování hrazeného z vlastních prostředků. Na trhu jsou nemovitosti od běžných bytů po přepychové apartmány a vily, které si lze pronajímat nebo i koupit. Stavba domu na příslušném pozemku je další poměrně jednoduchá varianta. V posledních několika letech vietnamská vláda navázala úzkou spolupráci s úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v rámci asistence pro vietnamské uprchlíky v zahraničí zaměřené na bezpečný návrat do vlasti a na úspěšnou neintegraci do konkrétních obcí. Pomoc byla poskytnuta více než 100.000 Vietnamců, žijících v uprchlických táborech v Hong Kongu a dalších zemích Jihovýchodní Asie s cílem usnadnit jim návrat a neintegrovat je do jejich komunit. Tato spolupráce byla oceňována a uváděna jako model pro mezinárodní společenství, které se pokouší řešit problémy s nelegální migrací. Samostatná výdělečná činnost je upravena zákonem o soukromém podnikání. Jakkoli je Vietnam stále chudá země s nízkou úrovní příjmu na hlavu a válečnou historií, v oblasti vzdělávání zaznamenává významné úspěchy. Gramotnost obyvatelstva ve Vietnamu je vysoká – 92 % populace.

10) Informaci Infobanky ČTK, Země světa Vietnam, ze které vyplývá, že Vietnam je přímořský stát v Jihovýchodní Asii na pobřeží Jihočínského moře. Hraničí s Kambodžou, Laosem a Čínou. Počet obyvatel je odhadem 90 miliónů. V zemi je na 60 národnostních menšin. Hlavním městem je Hanoj se 3 mil. obyvatel.

11) Informace Mezinárodní organizace pro migraci OIM z října 2012, týkajícího se Vietnamu, dle které v oblastech neintegrace, genderové politiky, zdravotnictví, komunitního rozvoje, vzdělávání a mikrofinancování působí mezinárodní i nevládní organizace, např. kancelář Dánského červeného kříže.

III.

Výčet důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se mezinárodní ochrana udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro dle ust. § 2 odst.8 tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst.9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla

osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje (odst.10 cit. ustanovení), může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Rodinným příslušníkem se podle odst.2 téhož ustanovení pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. třetího předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14).

Podle § 14a odst.1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst.2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany podle odst. třetího trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Podle čl. 6 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) „mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří

- a) stát;
- b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu;
- c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7“.

Podle čl.7 odst. 1 kvalifikační směrnice „ochranu mohou poskytovat

- a) stát nebo
- b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu“.

Podle čl.7 odst. 2 kvalifikační směrnice se „má... zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 čl.7 směrnice učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením

účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

IV.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobcem v řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice dospěl soud k závěru, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má. Ostatně žalobce nic takového v žalobě netvrdil.

Žalobce tvrdil, že opustil zemi původu v roce 1993, kdy odjel studovat do Ruska. Žádný jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. Z Ruska odjel do Německa, kde požádal o azyl. Aniž vyčkal ukončení azylového řízení, přicestoval do ČR, kde pobývá od roku 1996. Nejdříve na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a později, poté co uzavřel sňatek s občankou ČR, získal povolení k pobytu na základě této skutečnosti. Jeho manželství bylo rozvedeno. Uzavřel nový sňatek s vietnamskou občankou D.T. Pobyt mu byl ukončen v roce 2005, v době, kdy již vykonával trest odnětí svobody z důvodu distribuce drog.

Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žadatel v průběhu řízení potvrdil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, neuvedl, že by se v průběhu svého života zúčastnil ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru či se jinak politicky angažoval.

Z výpovědí žalobce není možno dovodit, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Nebylo prokázáno, že by žalobcem tvrzené nebezpečí, bylo skutečné či alespoň vysoce pravděpodobné.

Uvedl-li žalobce v průběhu správního řízení, že jedním z důvodů proč neodjel z ČR je skutečnost, že v ČR má dítě D. B., jehož matkou je Češka A. B., pak soud konstatuje, že žalobce se svým synem nikdy trvale nesdílel společnou domácnost. S matkou nezl. D. B. se rozvedl po synově narození (r. 1999), následně uzavřel sňatek s vietnamskou občankou, v roce 2002 se jim narodila dcera. Krajský soud proto neshledal, že by v případě vycestování žalobce mohlo dojít k porušení jeho práva na soukromý a rodinný život. S manželkou a dcerou žalobce sdílel společnou domácnost až do svého uvěznění v roce 2005. Z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce propuštěn v květnu 2012. Manželka a dcera se nyní zdržují ve Vietnamu. Žalobce tvrdil, že jeho manželka požádala ve Vietnamu o rozvod manželství. Manželství však nebylo rozvedeno, když soud ve

Vietnamu požadoval předložení rozsudku, kterým byl žalobce v ČR odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody. Lze předpokládat, že samotná skutečnost, že manželka žalobce nepředložila rozsudek, kterým byl žalobce v České republice odsouzen, nebyla jediným důvodem, proč manželství nebylo rozvedeno. Uváděl-li žalobce, že se obává trestního stíhání ve Vietnamu za trestný čin, kterého se dopustil v České republice a za který byl v České republice odsouzen, jeví se tento důvod lichý, byť je pravdou, že za výrobu a distribuci drog může být v určitých případech uložen ve Vietnamu až trest smrti. Dle dostupných informací však neexistuje právní důvod k opětovnému trestnímu stíhání osoby, která spáchala trestný zločin v zahraničí, byla za něj v zahraničí odsouzena a vykonala tam i stanovený trest odnětí svobody.

Z hlediska uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s podrobně odůvodněným právním názorem a závěrem žalovaného, že důvody uvedené žalobcem nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany se jeví legalizace pobytu na území ČR a snaha oddálit realizaci vyhoštění.

Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou v ustanovení § 12 zákona o azylu taxativně vymezeny. Jiné, než vymezené důvody nelze tomuto ustanovení podřadit.

Žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb., neboť z dostupných informací nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je stáním občanem, hrozilo by mu skutečně nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pokud žalobce tvrdil, že v případě návratu do vlasti by mu mohlo hrozit trestní stíhání z důvodu trestné činnosti - distribuce drog, kterou vykonával na území ČR a z důvodu které byl zde odsouzen k trestu odnětí svobody (v případě odsouzení mu pak může hrozit i trest smrti) jeví se tato námitka soudu, jak uvedeno výše, nedůvodná. Soud odkazuje na Informaci MZV ČR, č. j 123004/2012-LPTP ze dne 5.12.2012, ze které bylo zjištěno, že za výrobu a distribuci drog může být skutečně v určitých případech uložen ve Vietnamu až trest smrti. Dle dostupných informací však neexistuje právní důvod k opětovnému trestnímu stíhání osoby, která spáchala trestný zločin v zahraničí, byla za něj v zahraničí odsouzena a vykonala tam i stanovený trest odnětí svobody. Ve Vietnamu je také v praxi uplatňována zásada "ne bis in idem", i když tato není přímo zapracována ve vietnamském trestním zákoně. Může nicméně vyplývat z bilaterálních či mezinárodních dohod, na které vietnamský trestní zákon obecně poukazuje. Dle dostupných informací údajně není znám případ, který by dodržování této zásady vyvracel. Provedeným dokazování soud nezjistil žádné relevantní skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.

Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, soud k takovému závěru nedospěl.

Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů

trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů. O takový případ se však v případě žalobce nejedná.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Krajský soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle shora citovaného ustanovení § 12 písm. a), a b) zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti. V posuzovaném případě však nebylo prokázáno skutečné nebezpečí, které by žalobci hrozilo.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný nereagoval na jeho návrh na doplnění dokazování, když se doslechl o návštěvě zástupců policie a dalších orgánů činných v trestním řízení Vietnamské socialistické republiky na území České republiky, jejímž účelem bylo sjednocení postupů týkajících se vydávání státních příslušníků Vietnamské socialistické republiky odsouzených na území České republiky pro drogové delikty za účelem duplicitního potrestání na území Vietnamské socialistické republiky a dále dohod o informování Vietnamských orgánů činných v trestním řízení o všech trestních řízeních vedených proti státním příslušníkům Vietnamské socialistické republiky pro spáchání drogových deliktů, soud tyto námítky neshledal důvodnými. Žalovaný ve věci rozhodl dne 10.6.2013. Žalobce v žalobě připouští, že návrh na doplnění dokazování odeslal žalovanému až 20.6.2013. Je tedy zřejmé, že k takovému návrhu nemohl žalovaný přihlédnout. Navíc soud zdůrazňuje, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 11 let. V květnu 2012 byl propuštěn na

svobodu, když ve zbytku byl trest prominut. Není tedy důvodu, proč za stejný trestný čin by měl být žalobce znovu souzen. Opírá-li žalobce své obavy o informaci, která mu měla být poskytnuta na vietnamské ambasádě o tom, že občany Vietnamu, kteří v zahraničí obchodovali s drogami, čeká zvláštní zacházení, není zřejmé, zda se jednalo o informaci obecného rázu, tedy zda žalobce byl informován o tom, jaký trest hrozí občanům Vietnamu v případě, že by se dopustili trestného činu obchodování s drogami ve své vlasti či zda informace byla poskytnuta ve vztahu k trestnému činu žalobce. Soud zdůrazňuje, že žalobce byl souzen v ČR a trest odnětí svobody vykonal.

Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost žádosti žalobce. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobce garantovaných právním řádem České republiky. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobce zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy k pohovoru s žalobcem vyplývá, že mu byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o výsledku, případně navrhl jeho doplnění. Tuto možnost žalobce osobně nevyužil. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přesvědčivé.

K řešení otázek, týkajících se pobytu cizinců na území České republiky, slouží zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. a žalobce může k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít instituty tohoto zákona, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalobce si ke své ochraně nemůže „vybrat“ zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který je specifickou normou sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či byli ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu. Žalobce nijak neprokázal, že by se na něj tento zákon vztahoval.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 36 odst. 2 s. ř. s., podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 15.10.2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně